

Prof. zw. dr hab. Antoni Pruszewicz (1931)

Rektor Akademii Medycznej im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu w latach 1987-1993

Urodził się 20 maja 1931 roku w Inowrocławiu.

W 1955 roku ukończył studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Poznaniu.

Po pierwszym roku studiów został zastępcą asystenta w Zakładzie Fizyki Lekarskiej poznańskiej AM.

Po uzyskaniu dyplomu lekarza medycyny, w latach 1955-1958 był asystentem w Zakładzie.

Od 1958 do 1965 roku zajmował stanowisko asystenta i starszego asystenta, a od 1965 do 1971 stanowisko adiunkta w Klinice Otolaryngologicznej AM. W roku 1968 został kierownikiem nowo powstałej w ramach Kliniki Pracowni Foniatrycznej i był nim do roku 1981.

W 1970 roku ukończył specjalizację II stopnia z otolaryngologii, foniatrii i audiologii.

W 1965 roku uzyskał stopień doktora nauk medycznych na podstawie rozprawy pt. „Zachowanie się powonienia i smaku u chorych na ozenę leczonych operacyjnie”, a w 1970 stopień doktora habilitowanego na podstawie pracy pt. „Analiza i ocena czynników wpływających na rehabilitację głosu i mowy u chorych po całkowitym wyłuszczeniu krtani”.

Odbił staże zagraniczne na Uniwersytecie im. Karola IV w Pradze (1966), w Centrum Lekarskiego Kształcenia Podyplomowego w Budapeszcie (1967) oraz w Klinice Foniatrycznej i Zaburzeń Komunikacyjnych w ramach stypendium DAAD (Niemieckiej Centrali Wymiany Akademickiej). W 1994 roku został stypendystą Fundacji im. Aleksandra Humboldta.

W 1980 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1986 tytuł profesora zwyczajnego.

W roku 1982, po rozwiązaniu Instytutu Chorób Układu Nerwowego i Narządów Zmysłów, Pracownia Foniatryczna została przekształcona w pierwszą w Polsce Klinikę Foniatrii i Audiologii i weszła w skład Katedry Chorób Ucha, Nosa, Gardła i Krtani. A. Pruszewicz objął stanowisko jej kierownika i zajmował je do roku 2000. 1 czerwca 2000 został kierownikiem pierwszej w kraju i jednej z pierwszych w Europie Katedry i Kliniki Foniatrii i Audiologii, w którą przekształciła się wyłączona z Katedry Chorób Ucha, Nosa, Gardła i Krtani Klinika, i pozostawał nim do przejścia na emeryturę w roku 2001.

W 1981 roku został prorektorem do spraw nauki i pierwszym zastępcą rektora Akademii Medycznej. Pełnił tę funkcję przez dwie kadencje, do roku 1987.

Dwukrotnie wybrany na rektora Akademii Medycznej im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, piastował tę godność w latach 1987-1990 oraz 1990-1993.

Był współautorem koncepcji i wprowadzenia w życie nauczania medycyny w języku angielskim w programie amerykańskim 4-letnim i polskim 6-letnim (1993), a także utworzenia II Wydziału Lekarskiego (1992) oraz Fundacji Akademii Medycznej. Za jego rektoratu zostało otwarte Muzeum Akademii Medycznej przy Zakładzie Historii Nauk Medycznych. Twórca pierwszej w Europie Kliniki Medycyny Paliatywnej. Jeden z inicjatorów wznowienia wydawania „Nowin Lekarskich”, jednego z najstarszych naukowych czasopism lekarskich w Polsce, zawieszono w 1952 roku. Założyciel i pierwszy przewodniczący Konferencji Rektorów Akademii Medycznych w Polsce (1989-1993). Przewodniczący Kolegium Rektorów Szkół Akademickich w Poznaniu w latach 1989-1993.

Autor ponad 400 pozycji piśmienniczych oraz 40 rozdziałów w podręcznikach akademickich i monografiach naukowych. Członek honorowy Czechosłowackiego Towarzystwa Lekarskiego im. Jana Ewangelisty Purkyniego, Węgierskiego Towarzystwa Fonetyków, Foniatorów i Logopedów, Towarzystwa Otolaryngologii i Chirurgii Szyjno-Twarzowej NRD, Niemieckiego Towarzystwa Foniatorów i Pedaudiologów. W latach 1977-1980 był sekretarzem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Otolaryngologicznego. Przez 23 lata, od 1977 do 2000 roku, był przewodniczącym Sekcji Foniatrycznej Polskiego Towarzystwa Otolaryngologów- Chirurgów Głowy i Szyi, w latach 1986-2008 członkiem Zarządu Sekcji Audiologicznej Towarzystwa, a przez 15 lat (1988-2003) członkiem jego Zarządu Głównego. Należał do Niemieckiego Towarzystwa Zaburzeń Mowy i Głosu, Polskiego Towarzystwa Fonetycznego, Polskiego Towarzystwa Medycyny Paliatywnej. Członek założyciel Europejskiej Akademii Otolologii i Neurootologii (EANO) i Europejskiej Federacji Towarzystw Audiologicznych (EFAS), a także Światowego Konsorcjum Głosu (członek Zarządu Głównego w latach 1988-2000), „Deutsche Gesellschaft fuer Audiologie”, „Folia Phoniatica” i „Acta Phoniatica Latina”. Sekretarz oraz redaktor i wydawca biuletynu „Informacje Foniatryczne” w latach 1972-1977, od 1982 do 2008 roku zastępca redaktora naczelnego „Otolaryngologii Polskiej”, członek komitetu redakcyjnego „Nowin Lekarskich”.

Członek Krajowego Zespołu Specjalisty Krajowego ds. Otolaryngologii, konsultant do spraw otolaryngologii w województwie zielonogórskim w latach 1974-2000, konsultant wojewódzki do spraw foniatrii i audiologii w województwie wielkopolskim w latach 1998-2002, specjalista krajowy w dziedzinie foniatrii od 1994 do 1998 roku.

Odnaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem za zasługi dla Akademii Medycznej im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, Medalem i dyplomem

Jego Eminencji ks. kardynała prymasa Józefa Glempa za zasługi dla Archidiecezji Warszawskiej,
Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Honorową Miasta Poznania.

Doktor honoris causa uniwersytetu w Turynie (1991).

Na podstawie: *Księga pamiątkowa w 80-lecie uniwersyteckiego Wydziału Lekarskiego w Poznaniu*,
pod red. R. K. Meissnera, Poznań 2001; serwis Katedry i Kliniki Foniatrii i Audiologii UMP